

ВІСТНИК

ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРІАТУ ВІЙСЬКОВИХ СПРАВ.

Видає Державний Секретаріат Військових Справ.

Західна Область
Української Народньої Республіки.

Державний Секретаріат Військових Справ.

ВВк 92. — През. 16. II. 1919. Перепустки і паспорти.

XXXV. Розпоряд

Державного Секретаріату Внутрішніх Справ,
в порозумінні з Державними Секретарями Військових та Закордонних Справ з дня 16. лютого 1919. в справі перепусток і паспортів до подорожі для цивільних осіб.

§ 1.

Цивільні особи підпадають, аж до відклику, обмеженням свобідного подорожування в межах, і поза межі держави.

§ 2.

Подорожі в межах повіту відбуваються на основі посвідки громадського уряду. В місцевостях, які в осідком державного повітового комісаріату, виставляє такі посвідки управитель повітового комісаріату, який одначе може до сеї чинности виделювати місцевий громадський уряд (магістрат).

§ 3.

В посвідці має бути поміщене: імя, назвище, звання і стан подорожнього, місце постійного побуту та опис особи (місце і рік уродження, зріст, лице волосся, очі, ніс, уста і особливі знаки).

§ 4.

Така посвідка є важна на один місяць. За виставлення посвідки платиться, як зворот коштів 2 К.

§ 5.

В тіснійшій воєнній полосі таку посвідку потверджує місцева або найблизша військова власть. За потвердження військова власть не бере ніякої оплати.

§ 6.

До подорожі поза межі повіту потрібна перепустка, виставлена управителем повітового

комісаріату на основі посвідки тотожності особи, виданої громадським урядом.

§ 7.

В перепустці має бути поміщено: імя, назвище, звання і стан подорожнього, місце постійного побуту, місцевість, до якої подорожний їде, ціль подорожі, час важности перепустки та опис особи (час і місце уродження, стан, ріст, лице, волосся, очі, ніс, уста і особливі знаки).

§ 8.

При виїзді з тіснійшої воєнної полоси або при їзді до тіснійшої воєнної полоси, потверджує перепустку місцева військова власть в осідку повітового комісаріату.

§ 9.

При виставленні перепустки складається оплату в квоті 5 К. За потвердження військова власть не бере ніякої оплати.

§ 10.

Перепустку подорожі у Дніпрянську Україну виставляє управитель державного повітового комісаріату, а потверджує їх повітова згл. окружна військова власть. При виставленні перепустки складається оплату в квоті 10 К. За потвердження військова власть не бере ніякої оплати.

§ 11.

До виїзду за межі держави потрібний є паспорт, виставлений Державним Секретаріатом Закордонних Справ.

§ 12.

Письменні подання о паспорт з точним означенням цілі подорожі і місцевости, до якої виїздиться, вноситься через повітовий комісаріат, який подання опінює і відсилає разом з прилогами до Державного Секретаріату Закордонних Справ. Стороні вільно подання, заопінюване повітовим комісаріатом, внести прямо до Державного Секретаріату Закордонних Справ.

§ 13.

До подання треба залучити:

а) посвідку тотожності особи, виставлену громадським урядом і затверджену місцевою або найблизшою військовою властю, разом з описом особи (імя, назвище і звання, стан, місце і рік уродження, місце постійного побуту, ріст, лице,

волосся, ніс, очі, уста та особливі знаки). За таку посвідку платиться в громадському уряді квоту 2 К.

б) Світлинку (фотографічну знімку), потверджену на відворотній стороні громадським урядом.

в) Стемпелю належитість в квоті 35 К то 6:

5 К яко стемпелю належитість до подання, 30 К як стемпелю таксу до паспорту.

§ 14.

Дозвіл на подорож особам інтернованим та конфінованим видає виключно Державний Секретаріат Внутрішніх Справ.

§ 15.

Письменні подання о такий дозвіл (стемпелю належитість 5 К) з точним означенням цілі подорожі, місцевості, до якої виїздить, вноситься через державний повітовий комісаріят, який в порозумінні з місцевою військовою властю, подання опініює та відсилає до Державного Секретаріату Внутрішніх Справ. Стороні вільно заопініюване державним повітовим комісаріятком подання внести прямо до Державного Секретаріату Внутрішніх Справ.

§ 16.

За дозвіл на подорож особам інтернованим і конфінованим, складається оплата в квоті 10 К.

§ 17.

Всі власті, які приймають вичислені в сім розпоряді оплати, мають вести точні викази зложених оплат.

§ 18.

Розпоряд сей входить в життя з днем його оголошення.

Станиславів, 16. лютого 1919.

Д-р Голубович, в. р. Д-р Макух, в. р. Бубела, в. р.

Примітка: (Оголошено 20. лютого 1919 в ч. 16 часопису Республіка).

ВВк 95. — В. ч. 19/19 Суд. відділ III. Приналежний командант для жандармерії і його суд. референт.

XXXVI. Розпоряд

з дня 17. лютого 1919.

На основі уділеної Виділом Національної Ради повновасти розпоряджує Рада Державних Секретарів:

Приналежним командантом для жандармерії в порозумінні військового карного поступовання в кожодчасний командант державної жандармерії, якому підлягають усі, в склад корпусу державної жандармерії входячі, старшини і мужва, з виключенням однак осіб, при-

належних до полевої жандармерії, для яких і на дальше остає приналежним командантом командант групи згл. самостійного відділу оперуючої армії, до яких органічно втілено відносний відділ полевої жандармерії.

Як судового референта приділюється приналежному командантові державної жандармерії управителя сього військового (полевого) суду, який знаходиться в осідку згаданого команданта з тим, що управитель суду може з поміж підчиненого йому судейського персоналу визначити відповідного заступника.

Вслід за сим належить усі карні донесення проти приналежних до жандармерії осіб пересилати під адресою військового суду в місці осідку приналежного команданта (під теперішню пору до полевого суду О. В. К. в Станиславові) з допискою, „судовий референт жандармерії“, а о скільки сей добачить, що каридостойний вчинок сповнено в окрузі иншого військового суду, згл. що особи, які належить переслухати в даній справі, замешкалі в иншому окрузі, відступити має сейчас відносно справу задля заощадження коштів поступовання і часу сьому иншому судови, який має довести її до кінця, а виданий присуд згл. внесок на дисциплінарне покарання переслати приналежному командантові до затвердження, хиба що присуд звучав би на кару смерти, а в такім случаї має його предложити приналежний командант враз з письменною заявою, що до заходячих основ помилювання (§ 476 в. п. к.) Раді Державних Секретарів. Розуміється само собою, що розпоряд Д. С. В. С. з дня 28. січня 1919. През. Ч. 1221/е. р. — після якого приналежні команданти мають перелляти на начальників судів (суд. реф.) право заряджувати слідство, та його застановлювати, визначувати органи до ведення слідства, завішувати і ухиляти слідчий арешт, відступати справи иншим судам, право ставити внески на обжаловання та скликувати военний суд, — відноситися ме теж до приналежного команданта жандармерії, згл. узнається вже тепер, що права ті перенесені в на судового референта приналежного команданта жандармерії згл. управителів судів, яким справи поодинокі в слід отсього розпоряду мають бути відступовані.

При військовому суді в місці осідку приналежного команданта маєтсь вести для жандармських справ окремі реєстри, натомість инші суди, до яких сього рода справи дістануться, зтягати їх муть до реєстрів, ведених для власних справ. В кожнім одначе случаї мають сі инші суди відсилати справи, покінчені також в инший, чим висше предвиджений спосіб (вирок, внесок на дисциплінарне покарання), судови в місці осідку приналежного команданта, щоби перевести відповідний приміт (евіденцію) в реєстрах і переховати.

Приналежний командант жандармерії подбає, щоби акти справ, що відносяться до жандармського персоналу, довожували до поодиноких судів і відтам відбирали окремі курери.

Станиславів, дня 17. лютого 1919.

Др. Голубович, в. р.
Др. Макух, в. р.
Др. Артимович, в. р.
Мирон, в. р.

Бубела, в. р.
Бурачинський, в. р.
Мартинець, в. р.
Козаневич, в. р.

ВВк 94. — В. ч. 81/19. Суд. Відд. III. Доразове поступовання.

XXXVII. Розпоряд

з дня 17. лютого 1919.

Рада Державних Секретарів на засіданні дня 17. лютого 1919. порішила:

А) Пригадати поодиноким приналежним командантам, що по думці §§ 433 і 481 в. п. к. мають право заряджувати доразове поступовання без попереднього оголошення в случаях злочинів:

1) нарушения карности після §§. 147 і 148 в. з. к.

2) бунту після §§ 161 і 164 в. з. к.

3) трусливості після § 255 в. з. к.

4) нарушения карности і порядку після §§ 262 і 264 в. з. к.

5) недозволеного вербунку після §§ 307 і 311 в. з. к.

Б) Візвати тихже командантів до проголошення доразового поступовання в слід §§ 434 і 481 в. п. к. і його зарядження в случаях злочинів ворохобні після §§ 167 і 168 в. з. к., дезерції після §§ 183 і 193 а) в. з. к., уведення або давання помочі до нарушения заприсяженого обовязку військової служби після § 317 в. з. к., ворохобні після § 350 в. з. к., масового грабїжництва (einreissende Plünderung) після § 499 в. з. к.

В) З огляду на поширювану темними духами агітацію большевицьку і получене з тим зогиджування Укр. Нар. Републики та шкодження сим оружній силі держави, піддати по думці §§ 481 і 14 в. п. к. додатково до розпоряду Д. С. з дня 30. листопада 1918 злочин нарушения публичного спокою з § 65 а), б), в) з. к. (сповнюваний особами цивільними) під юрисдикцію полевих судів і проголосити, що до тогож злочину також доразове поступовання і то так що до осіб, належачих до оружної сили, як і до цивільних.

Г) Проголосити в слід § 481 зглядно теж § 14 в. п. к. зарівно відносно до осіб, належачих до оружної сили У. Н. Р. з влученням жандармерії та міліції, як також відносно до осіб цивільних доразове поступовання за злочини:

1) головної зради після § 323 в. з. к. згл. § 58 з. к.

3) повстання після § 344 в. з. к. згл. § 68 з. к. та ворохобні цивільних осіб після § 73 з. к.

3) публичного насильства через злобне ушкодження залізниць і т. и (після § 362 в. з. к. згл. § 85 з. к.)

4) публичного насильства через злобне ділання або залишення серед особливо небезпечних обставин (§ 364 в. з. к. згл. § 87 з. к.)

5) публичного насильства, ушкодження телеграфів і телефонів державних (§ 366 в. з. к. згл. § 89 з. к.)

6) публичного насильства після §§ 362. (85) і 364 (87) в. з. к. згл. з. к. о скільки ці каригідні вчинки сповняється на власности військового скарбу або на позістаючій під управою військовою або нею експльоатованій власности.

Станиславів, дня 17. лютого 1919.

Д-р Голубович в. р.

Д-р Макух в. р.

Д-р Артимонович в. р.

Мирон в. р.

Бубела в. р.

Бурачинський в. р.

Мартинець в. р.

Козаневич в. р.

ВВк 95. — През. 324, Австрійські декрети на іменовання і медалі.

Зарядження

з дня 19. лютого 1919.

На пропозицію ліквідуючого Міністерства Краєвої Оборони — Військ. часть — Відділ I. Ч. 30.069 з 1918 р., подається до відома, що слідує:

Ті платневі (гажисти) ц. к. бувшої Краєвої Оборони, що до тепер не одержали декретів іменовання, від 1915 р. почавши, зглядно декретів за наділення їх військовими медалями заслуги (бронзове, зглядно срібне „Сігнум лявдіс“), а прикладають до сього вагу, мають се подати до відома Ліквідуючого Міністерства Краєвої Оборони, Wien I., Babenbergerstrasse Nr. 5 на переписній картці, зазначуючи докладно степен, імя і назвище стяги (Truppe), дату іменовання, зглядно відзначення, о скільки можливо навести розпоряд (Verordnungsblatt), в яким дотичне іменовання, зглядно відзначення було проголошене, а придатах іменовання подати також чергу (rang) — адрес, на якій належить декрет переслати.

Се не відноситься одначе до іменовання з падолиста 1918 р.

Посвідки іменовань за падолист видає ДСВС.

Станиславів, 19. лютого 1919.

Державний Секретаріат Військових Справ.

Товариш Держ. Секретаря Військових Справ

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 96. — През. 2572 Особ. Старшини, іменовані у Дніпрянській

Україні.

XXXVIII. Розпоряд

з дня 19. лютого 1919.

Всі іменовання старшин галицької армії, переведені командами, військовими властями — а навіть самою Директорією і признані штати у Дніпрянській Україні є в Західній Области Укр. Народ. Републики не важні.

Всі старшини і підстаршини того рода мають право лише на той військовий степен і получені з ним побори, які є усталені для Західної Области.

Іменовання старшин Галицької Армії можуть бути переведені Директорією Укр. Нар. Републики, але лише в порозумінні з Державним Секретаріатом Військових Справ.

Станиславів, дня 19. лютого 1919.

Товариш Держ. Секретаря Військових Справ.

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 97. — Проз. 2573/Особ. Доповнення до розпоряду XVI. про

Іспити рахункових підстаршин.

Доповнення

з дня 19. лютого 1919.

До розпоряду XVI. з дня 16. січня 1919 ВВк 570/19 відносно іспитів рахункових підстаршин видається слідує доповнення:

Іспити всіх рахункових підстаршин на рахункових старшин відбуваються лише в інтендантурі ДСВС.

Інтендантури команд пропонують потрібні до сего документи, як урядничий сертифікат, свідоцтва гідності і службові признання згл. які інші, що можуть бути основою до такого іспиту ДСВС з проською о допущення до іспиту. ДСВС назначує день, в котрім кандидати мають піддатися сему іспитови.

Іспит складається з письменною та усною части.

Предмети іспиту:

1. Улад української армії.
 2. Підставове знання найконечніших поборових норм.
 3. Господарчо-зарядча служба при підвідділах і зарядчих комісіях.
 4. Адміністративне поступовання підчас заподіяної шкоди державному скарбови. Покриття рахункові, рекурси і приписи дотично звороту неправно пібраних належностей.
 5. Поступовання при „потрученнях і полишеннях“, заряджених в адміністративній або судовій дорозі.
 6. Одностроєвий заряд. Інвентарі і рахунки муніційні й обозні.
 7. Харчовання.
 8. Кватировання армії.
 9. Ведення основної книги (Grundbuch).
- Вислід іспиту подається до відома дотичним командам.

Станиславів, дня 19. лютого 1919.

Товариш Державного Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 98. — Вв. 1935/19 Кін. Жеребні клячі.

Зарядження

з дня 25. лютого 1919.

В цілі піднесення хову коней мається всі жеребні клячі на фронті і в запіллі відіслати до обозів, приналежних або найблизших, окружних команд, відки мають бути видані за реверсом до приватного ужиття селянам, що займаються ховом коней. Лоша переходить на власність селянина, кляч має бути віддана по 4 місяцях по уродженні лошатка до приналежного обозу.

Станиславів, дня 25. лютого 1919.

Товариш Держ. Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 99. — І. 1662. Відшкодовання для старшин, що опустили

Львів або Перемишль.

XXXIX. Розпоряд

з дня 4. марта 1919.

На основі постанови Державного Секретаріату з дня 2. марта 1919 р. заряджується:

Старшинам зі сталим осідком у Львові або Перемишлі, котрі безпосередно по перебранні власти Українською Народньою Републикою вступили до української армії і відтак в наслідок воєнних подій мусіли разом з їх відділами опустити згадані місцевости (найдалше до 22. падолиста 1918 р.), належить виплатити одноразове відшкодовання за страчені річи в висоті 1000 (тисяч) К.

Таке саме відшкодовання належиться старшинам, вертаючим з польського полону, на основі регабілітаційної розправи.

Старшини, котрим виплачено належності за час польського полону на основі XVIII. розпоряду з дня 31. січня 1919 Інт. 414/19 (Вісник ч. 6.) дістають тільки різницю між одержаним (300 К) а висше установленим відшкодованням у висоті 700 К (сімсот).

Підставою до виплачення відшкодовання є заява дотичного старшини з докладним поданням:

а) Сталого осідку у Львові згл. Перемишлі безпосередно перед перебранням власти Українською Народньою Републикою.

б) Військового степеня в часі вступлення до української армії.

в) Дати вступлення до української армії, команди, заведення, або відділу згл. службового приділу.

г) Докладних дат про виїзд зі Львова згл. Перемишля перед заняттям тих місцевостей ворожими силами.

Зложеною на письмі заяву потверджує зверхник-командант, почім слідує виплата відшкодовання приналежним ліквідуючим старшиною.

Такі належності за час полону як і виплачення відшкодовання належить втягнути до контової книжки а в разі перенесення дотичного старшини зазначити відповідно виплату на свідоцтві належностей.

Се розпорядження обов'язує від дня 1. падолиста 1918 р.

Станиславів, дня 4. марта 1914.

Товариш Державного Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 100. — І. 1738. Знесення репрезентаційних фондів.

Зарядження

з дня 10. марта 1919.

Творення репрезентаційних фондів при всіх висших командах української армії забороняється.

Корпусні, бригадні інтендантури О. В. К. та полкові зарядчі комісії можуть вставити

видатки на репрезентаційні цілі, за попереднім придбанням розчислового покриття Н. К. Г. В. зг. Д. С. В. С., дефінітивно в розхід.

Дописі о уділення розчислового покриття мають містити докладне подання ціли та причини таких видатків. Належить їх по можності документувати відповідними квітами.

Станиславів, дня 10. марта 1919.

Товариш Державного Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 101. — І. 1348. Видавання припасів для родин старшин і активних підстаршин.

Зарядження

з дня 10. марта 1919.

З огляду на тяжке економічне положення родин старшин і довголітних (ленгердіненде) підстаршин, спричинених вовнними подіями, заряджується:

Родинам старшин і довголітних підстаршин можна видавати після припасів найнеобхідніші средства поживи із військових харчевих складів за заплатою установленої ціни.

Харчі видається тільки для жінки, власних дітей та служби. Для інших членів родини харчів видавати не вільно.

Віймково дозволяється жіночим помічним силам, котрі дістають дзвінке замість харчу, дійсно побирати середники поживи в харчевих складах, однаковож лише для власної особи:

На одну особу і день можна видати:

- 150 г. мяса
- 1 „ закришки
- 100 „ каші (твердої ярини)
- 20 „ соли
- 0.5 „ перцю або паприки
- 10 „ омасти
- 4 „ цибулі або чіснику
- 1 цл. оцту
- 15 г. білої муки
- 200 „ житної, хлібної муки
- 500 „ бараболі
- 20 „ цукру

Висше наведені средства поживи не є унормованою належністю, а тільки підмогою.

Видача харчів відбувати меться після вказівок інтендантури О. В. К. З причини браку відповідних припасів забороняється побирати середники поживи за минувший час.

Інтендантура О. В. К. видасть відповідні легітимаційні книжочки і порозуміється в тій справі, в ціли виключення подвійного заосмотрення, з приналежними цивільними апровізаційними властями.

Видані средства поживи належить вписати до легітимаційних книжочок а пібрану готівку вставляється на підставі посвідки зложення з покликанням на дотичні позиції харчового розчислу до головної каси в прихід.

Станиславів, дня 10. марта 1919.

Товариш Державного Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 102. — ч. 691/19 Додаток на однострій для старшин.

Зарядження

з дня 10. марта 1919.

Старшинам, вступаючим до військової служби по 1. січня зг. червня, належиться додаток на однострій після табелі платень з днем обняття служби.

Додаток за слідующий піврік виплачується згаданим старшинам тільки тоді, коли вони викажуться щонайменше 3-місячною військовою службою в попереднім півроку.

При виділеннях старшин до інших відділів мають ліквідуючі органи зазначити відповідно на свідоцтвах поборів виплату додатку на однострій і час військової служби в данім півроку.

Станиславів, дня 10. марта 1919.

Товариш Державного Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 103. — І. 468. Відшкодовання за власний однострій для козаків.

Зарядження

з дня 11. марта 1919.

Задля браку відповідної кількості одностроїв, належить підстаршинам і мужві, котрі вступають в військову службу у власній повній відповідній одежі, виплатити за поквітованням, як одноразове відшкодовання 300 К.

Відшкодовання за поодинокі части одежі виносить:

за плащ	120 К
„ блюзу	60 „
„ штани	40 „
„ чоботи	80 „

Поодинокі части одежі, котрі що найменше $\frac{8}{10}$ цілої вартости даної сорти після дотеперішних мундурних приписів не відповідають, належить відповідно склясифікувати як $\frac{5}{10}$ зл. $\frac{2}{10}$ цілої вартости і стягнути пропорціонально припадаючу квоту при виплаті згаданого відшкодовання.

За точну клясифікацію і виплату відшкодовання відповідає командант.

Станиславів, дня 11. марта 1919.

Товариш Державного Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 104. — І. 2104. Додаток на однострій для державних почтових урядників.

Зарядження

з дня 14. марта 1919.

Додаток на однострій для державних почтових урядників ІХ. степеня платві, та старших почтових майстрів виносить 700 К. (сімсот)

піврічно. Се належить в таблиці зарядження з дня 7. лютого 1919 р. про належності почтовців і телеграфістів (Вісник ч. 7, на сторони 4, в 2-гій стовпці) відповідно зазначити.

Станиславів, дня 14. марта 1919.

Товариш Державного Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк. 105. — І. 31090. Спростовання до Вісника ДСВС. ч. 7.

Спростовання

з дня 14. марта 1919.

Належить справити у Віснику ДСВС ч. 7. слідуєчі місця:

1) До зарядження з дня 7. січня 1919 р.:
На сторони 1-шій в 2-гій стовпці, в 3-тій стрічці з гори вичеркнати „для боввиків“ а натомість написати „полевий“.

2) До зарядження з дня 13. лютого 1919 р.:
На сторони 3-тій, в 1-ім стовпці, в 8-мій і 20-тій згл. 21-шій стрічці з гори вичеркнати „боевого“.

3) До зарядження з 17. лютого 1919 р.:
На сторони 5-тій, 1-ім стовпці, в 14-тій стрічці вичеркнати „додатку боевого“ а натомість виписати „иших додатків“.

4) До розпоряду з 1. марта 1919 р.:
а) На сторони 7-мій, в 1-ім стовпці, в 7-мій стрічці з долини, відтак в 2-гій стовпці, в 4-тій і 11-тій стрічці з гори вичеркнати „боевий“ а в 5-тій стрічці вичеркнати ціле речення: „Належно одержаної плати не звертається“.

б) На сторони 8-мій, в 2-гій стовпці, в 3-тій відступі, в 1-шій згл. 2-гій стрічці вичеркнати „боевого“.

5) На сторони 10-тій, II. відступі, в 4-тій стрічці справити 4 К. 50 с. на 4 К. 90 с.

В XVIII. розпоряді з дня 31. січня 1919, Вісник ДСВС ч. 6., ВВк. 61, в 4-тій і 5-тій стрічці тексту читаємо: „Додаток для боввиків“, відтак в 11-тій і 12-тій стрічці тексту „додаток для боввиків“.

В обох місцях належить поправити текст на „додаток полевий“.

Станиславів, дня 14. марта 1919.

Товариш Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 106. — През. 3652/26. Право дисциплінарного карання. Виховання мужви.

XL. Розпоряд

з дня 11. марта 1919.

Щоби усунути всякі сумніви про права поодиноких командантів і начальників до дисциплінарного карання старшин і мужви, заря-

джується аж до видання правильників для української армії що слідує:

Постанови службового правильника для бувшої австр. армії I. часть, відділ XIII. остають в тій формі і повній силі, як це сказано в виданні з р. 1909 (II. видання правильника з р. 1873. з узглядненням додатків 1 — 10). Тільки точка 649, уступ 1. змінюється в цей спосіб, що подані там грошеві границі підносяться з 1 корони на 10 К, а з 2 корон на 20 К.

Уповажненим до карання командантам клядеться за обовязок совісно держатися приписів постанови дисциплінарного карного права, бо тільки тоді карне право буде добрим средством до запровадження і вдержання карности необхідної для кожної сильної армії.

Через переступлення урядової компетенції спричиняється негодовання, знеохочення а навіть впертість, значить, зовсім щось противного від цього, що маємо дисциплінарним карним правом осягнути.

Особливо кару биття, наколи-б вона була де заведена, треба зараз при відвічальности командантів застановити.

Безупинним вишколом і поукою про велику ціль і задачі української нації треба українського вояка піднести і скріпити в його характерности. Коли се повториться при кожній нагоді, на годинах поуки, на перервах вишколу, принагідно при роздачі приказів старшинами і підстаршинами, в недужні, у відділах виздоровців, в лічницях, коли се будуть повтаряти команданти, лікарі, сестри та й духовники, то успіх напевно не дасть на себе ждати. При зрості моралі, духової просвіти та почуття чести у рядовиків, зменьшиться число і строгість кар.

Методичне вишколення і виховування мужви є підставою карности. Безділля — це проступок проти держави.

Оминаючи всяке перетяження, треба як старшин, так і мужву доцільно зайняти роботою, при цілковитім вихіснуванні часу, оставляючи відповідний час і на науку рідної історії, та на виклад про подвиги наших військ або поодиноких визначних людей. В кождім військовім відділі знайдеться старшина, котрий викаже до того особливий хист. Часом буде вказаним, щоби цей старшина передше поучав систематично підстаршини, які зі своєї сторони постійно впливали на прочу мужву.

Старшини і підстаршини мусять в сюди дати добрий примір. Остра військова карність і порядок у кожній справі — отже також відчас виходу до вправ, праці і підчас повороту, як також приписана віддача чести старшині є мірилом внутрішньої вартости війська і поодинокого вояка. Також при вишколі в бадьорности, мусять муштра йти рука в руку з вихованням. При кожній нагоді, особливо при видачі приказів треба їх лучити з собою.

Цей розпоряд видасть також Н. К. Г. А. для діевої армії.

Станиславів, дня 11. марта 1919.

Товариш Державного Секретаря Військових Справ:

П. Бубела, сотник в. р.

ВВк 107. — Суд. 249/19. Полеві суди підлягають прямо ДСВС.

Пояснення

з дня 19. марта 1919.

Щоби запобігти евентуальній хибній інтерпретації розпоряду ДСВС з дня 28. січня 1919 През. ч. 1221/19 ВВк 68, яким уповажнено НКГА зарядити по вислуханні свого судового референта обсаду утворених побіч полевого Суду НКГА такихже судів для груп „Північ“, „Південь“ і „Львів“ (тепер I, II, і III. корпусу) відданими на сю ціль ДСВС судейськими силами та зазначити місце постою для сих судів інтерпретації у тому суді, немовто суди згаданих груп а з окрема персонал їх підлягає берпосередно судовому референтови НКГА, стверджує Рада Державних Секретарів на внесок судового референта ДСВС, що весь персонал судейський, канцелярійний і старшини, приділені до полевих судів (інших під теперішню пору не має) підлягають прямо ДСВС (судовому референтови), що всякі розпоряди персональні (придільення, перенесення, звільнення зі служби, відпустки) належать до ДСВС, як се впрочім із т. III. згаданого на вступі розпоряду з дня 28. січня 1919. През. ч. 1221/19 недвозначно впливає, та що судовий референт НКГА, як виключно помічний орган начального команданта в справах, для яких сей орган враз з приналежним командантом не є зверхником тих старшин для служби судейської, які знова, як органи помічні, приділені в підпорядкованим Начальному Командантові приналежним Командантам, а тим самим не має він супроти них права приказувати ані виконувати над ними надзору ані в кінці вглядати в їх чинности себ то їх візитувати.

Станиславів, дня 19. марта 1919.

Д-р Голубович, в. р.

Бубела, в. р.

ВВк 108. — Умова про обходження з раненими, бранцями і інтернованими.

Умова

заклучена дня 1. лютого 1919 у Львові mezi повновласниками Державного Секретаріату Укр. Народньої Републики Західної Области, уповажненими письмом з дати Станиславів 15. січня 1919: Др. Стефаном Томашівським, Др. Володимиром Охримовичем і Др. Львом Ганкевичем — іменем української воюючої сторони, та делегатами Правлячої Комісії: Др. Владиславом Стесловичем, Зиґмунтом гр. Лясоцьким, Александром гр. Скарбком, інж. Артуром Гавснером і Др. Адамом Глажевським — іменем польської воюючої сторони в справі усталення засад обопільного трактовання ранених, полонених та інтернованих.

Обі сторони заявляють, що берпроволочно по підписанні сеї умови будуть видані зарядження, силою яких обі воюючі сторони, виходячи з засади безоглядного береження міжнародного воєнного права, себто засад женеvських і гагських конвенцій, перестерігати муть

слідуючих, спільно умовлених постанов що до трактовання ранених, полонених та інтернованих.

Арт. I. Ранені.

а) У військових приказах мають бути від часу до часу пригадувані приписи женеvських і гагських конвенцій, нормуючі трактовання ранених і полонених на полі битви.

б) Раненим і хорим полоненим має бути запевнена належна опіка лікарська та реліґійна по обряду ранених.

в) В місцевостях, де знаходяться у шпиталях ранені і хорі полонені, мають бути видавані сталі легітимації жіночим комітетам другої народности з правом відвідувати хорих і ранених та доставляти їм поживи, убрать, лектури і т. п.

Арт. II. Полонені.

а) В таборах полонених мають бути старшини відділені від мужви.

б) Полонені старшини удержуються самі й побирають в рангах від хорунжого до сотника включно по 500 К. місячно, булавні старшини по 800 К. місячно; полонена мужва дістає повне удержання та титулом причинків по 30 К. місячно.

в) Полоненим воякам має бути доставлена в міру потреби одіж та обув.

г) Усім полоненим старшинам та воякам треба уможливити ведення переписки зі своїми родинами.

ґ) Нездібні до військової служби полонені мають бути вимінювані по нормам, обнятим додатковою умовою — яка має бути заклучена між обома воюючими сторонами.

Арт. III. Інтерновані.

а) Інтерновання треба обмежити до цілком виїмкових випадків, іменно до тих, в яких заходить оправдане побоювання, що дана особа може ділати на шкоду армії. Всі інші інтерновані доси мають бути берпроволочно випущені на волю, евентуально — на скілько їх місце осідку лежить в тіснійшій операційній терені — конфіновані.

б) Приміщення інтернованих має бути відповідно приспособлене; евентуальні літні бараки замінені зимовими мешканнями.

в) При розміщенні інтернованих у таборах треба брати на увагу степеь інтеліґенції зглядно образования.

г) Харч в таборах інтернованих має відповідати що найменше військової харчовій пайці.

ґ) Інтернованим треба забезпечити відповідну опіку лікарську та реліґійну по їх обряду.

д) Мають бути видані прикази що до береження чистоти в таборах інтернованих.

е) Інтернованим мають бути виплачувані денні грошеві причинки 3—5 К., відповідно життєвій стопі інтернованого і місцевим відносинам.

ж) В місцевостях, де знаходяться табори інтернованих, мають бути видавані сталі легітимації жіночим комітетам другої народности з правом відвідувати інтернованих та доставляти їм берпосередно поживи, убрать, лектур і т. д.

Арт. IV.

Обі сторони поручають береження засади, що ні полонені ні інтерновані не будуть в тім характері трактовані як переступники.

Арт. V.

Повертаючих з давних фронтів воєнків т. зв. позоротців: гаймкерерів, не можна задержувати як полонених; їх можна трактувати що найбільше як цивільних інтернованих, при приновреленню до них приписів арт. II. букви г).

Арт. VI.

Брання закладників має бути обмежене до тіснійшого простору воєнних операцій і то лише на час необхідности.

Арт. VII.

а) Всім особам, які остають, що правда, на волі, одначе, заскочені воєнними випадками, відтяти від постійного місця осідку, має бути уможливленний поворот до свого місця за-мешкання.

б) В тій цілі власти, під якими остають такі особи, мають доставити їм безплатно карт їзди залізницею до границі, відповідного завдатку в готівці на кошти дороги та лєвітимаційних документів.

Арт. VIII.

Всі видатки і зачети, вичислені в арт. II. буква б) і в), в арт. III. буква е) і арт. VIII. буква б), відповідно удокументовані, мають бути подані обома сторонами до обопільного розчислу і до звороту евентуальної надвижки.

Арт. IX.

В місци осідку українського правительства і в місци осідку польського правительства може перебувати уповажнена делегатка Червоного Хреста з другої сторони для опіки над полоненими.

Арт. X.

Обі сторони будуть вести приміт (евіденцію) полонених, ранених і інтернованих та відповідні викази будуть пересилати собі обопільно що найменше раз у місяць.

Арт. XI.

Оригінал отсеї умови списується в двох мовах: українській і польській.

Текст її буде оголошений зараз по підписанні в урядових дневниках обох сторін.

Арт. XII.

Приписи сеї умови входять в життя з хвилиною її підписання.

Львів, 1. лютого 1919.

Dr. Władysław Stęśłowicz, m. p.

Zygmunt Lasocki, m. p.

Dr. Aleksander Skarbek, m. p.

Dr. Adam Głażewski, m. p.

Artur Hausner, m. p.

Д-р Стефан Томашівський, вр.

Д-р Володимир Охримович, вр.

Д-р Володимир Ганкевич, вр.

Примітка: Умову оголошено 11. лютого 1919 в ч. 8 часопису „Република“).

ВВк. 109. — Проз. З. IV. Доповнення Розпоряду XXXV про паспорти і перепустки.

Доповнення

з дня 3. цвітня 1919.

Розпоряд XXXV (у Віснику ДСВС число 9) Держ. Секретаріату Внутрішних Справ виданий з порозумінню з Держ. Секретаріатом Військових Справ та Держ. Секретаріатом Заграничних Справ дня 16. лютого 1919 ч. 22. в. д. з. 3. випуск. В справі перепусток і паспортів до подорожі для цивільних осіб доповняється отсим в сім напрямі.

§ 1.

Оплату, назначену за виставлювання посвідок в § 4. наведеного розпоряду, знижується для селян і міщан, які не займаються торгівлею, на 1 К., а оплату, назначену в § 9. тогож розпоряду для названої щойно категорії осіб, знижується на 2 К.

§ 2.

Посвідки для осіб, які схотять відвідати членів родини, що служать при укр. армії, вільні від оплати.

§ 3.

Підступне узискання перепусток в §§ 1 і 2., значить за зниженою оплатою — та ужиття їх в цілях спекуляційних каратиметься Держ. авними Повітовими Комісаріятами з правом відклику до Державного Секретаріату Внутрішних Справ протягом 8 днів від дня доручення карного рішення — карою арешту до 8 діб або гривною до 800 К.

§ 4.

Всі оплати, пібрані громадами за виставлювання посвідок на основі виданого розпоряду з 16. лютого 1919, припадають громадським касам виключно на громадські потреби.

§ 5.

Розпоряд сей входить в життя з днем його оповіщення.

Станиславів, дня 3. цвітня 1919.

Д-р Макух, в. р.

Бубела, в. р.

Д-р Лозинський, в. р.

Примітка: (Оголошено 8. цвітня 1919 в ч. 56 часопису „Република“).